



## ȘOARECELE DE LA TÂRG ȘI ȘOARECELE DE LA ȚARĂ

Hăt, pe vremuri, într-o vară,  
Șoarecele tâgovăț  
se gândi pe cel de țară  
să-l poftească la ospăț.

Rar să-ți dea un praznic ghes  
cu merinde-atât de bune!  
Cum e lesne de-nțeleș,  
petrecură de minune.

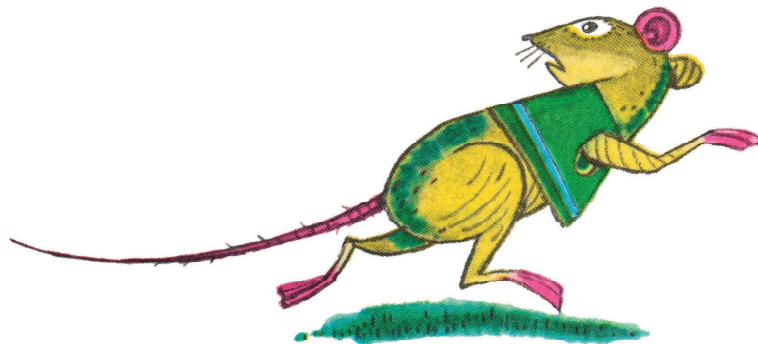
Pe un lat covor persan  
ronțairă amândoi  
chiar și resturi de fazan...  
Când era ospătu-n toi,

auziră ușa: poc!  
Târgovățul, sprintenel,  
iute o zbughi din loc,  
cu câmpeanul după el.

Zgomotu-ncetează. — Hai,  
îi grăiește Târgovățul  
musafirului din plai,  
să ne isprăvim ospățul!

— Mi-i de-ajuns, răspunse el.  
Mulțumesc cum se cuvine  
și te-aștept și eu, la fel,  
mâine, să prânzești la mine.

N-am, în borta mea săracă,  
vrun belșug; dar sunt stăpân.  
Și mâncarea o să-ți placă:  
N-o să-mbuci cu frica-n sân!





## LUPUL ȘI MIELUL

Dreptatea celui tare mai strașnică s-arată,  
cum veți vedea îndată.

Un Mielușel venise să se-adape  
în crâng, din limpezimea unei ape;  
când, alungat de foame, cu ochii după pradă,  
un Lup cumplit s-a întâmplat să-l vadă  
și s-a răstit la el, plin de mânie:  
— Cutezi să-mi tulburi apa tocmai mie?...  
Obraznicule, îți arăt eu ție!...

— Nu-și are rost mânia Dobitociei Tale:  
cum aș putea s-o tulbur, când beau mult mai de vale?...  
îi spuse Mielușelul acelu Lup zbârlit.

— Ba o tulburi! — zise el pornit;  
iar acum un an m-ai și bârfit!...  
— Eu te-am bârfit?... E oare de crezut  
când eu, pe-atunci, nici nu eram născut?...

Măria Ta, fii bun și ține seama  
că-s mititel și încă sug la mama...

— De n-ai fost tu, a fost vrun frate-al tău!

— Măria Ta, n-am niciun frate, zău...

— Chiar dacă n-ai, tot n-are-a face:  
a fost vreunul dintr-ai tăi,  
că sunteți toți la fel de răi,  
de la ciobani pân' la dulăi  
și nu-mi dați pace!

Dar mă răzbun, ai înțeles?...  
Și, fără altă formă de proces,  
l-a dus pe sus în codrul depărtat  
și l-a mâncat.

## VULPEA ȘI BARZA

Se hotărî odată și Vulpea la risipă  
și reținu la cină pe jupâneasa Barză.  
Ospățul (vorba vine: o ciorbă fiartă-n pripă!)  
era o apă chioară cu niște foi de varză,  
c-așa trăia cumătra, făcând economie.  
Și ciorba fu anume servită-n farfurie.  
Cum Barza e deprinsă cu vase-adânci și-nguste,  
sărmana musafiră nici nu putu s-o guste!  
Dar Vulpea, tot plimbându-și prin farfurie botul,  
a lipăit cu lăcomie totul.

La câțva timp de la ospătu-acesta,  
și Barza a poftit-o la ea, să-i joace festa.  
Și Vulpea i-a răspuns: — Cu drag, surată!  
N-am obiceiul să mă las rugată,  
când sunt pe la prieteni invitată...



Sosind la Țanc la ceasul pentru cină,  
o lăudă pe barză ca bună gospodină  
(că-n ce privește pofta de mâncare,  
nu-i Vulpe să se plângă vreodată că nu are!)  
Și ia te uită, soro, ce strașnice bucate  
cu carnea-n bucățele mărunț de tot tăiate!  
(Păcat că-s în clondirul acela strâmt la gură  
și nu e chip s-apuce și ea o bucătură!)

Se ospătează Barza, încet, pe săturate,  
iar Vulpea, necăjită, se-ntoarse-acas' lihnită.  
Ne-o înșela, în viață, de multe ori părtașul,  
dar, cât e de vicleană, și Vulpea-i păcălită,  
căci nu e naș pe lume să nu-și găsească nașul!

## SFATUL ȘOBOLANILOR

Doar pripășit de câțiva ani,  
motanul casei, Rodeslană,  
un tartor crâncen, o satană,  
băgase spaima-n șobolani  
și din atâția câți mai sunt  
zac mulți lihniți pe sub pământ.  
Dar într-o bună zi, când blestematul  
și-a început pe-acoperiș sabbatul  
în tãmbãlãu de nuntă c-o pisică,  
în mare taină, grijulii, cu frică,  
s-au întrunit și ei să-și țină sfatul.  
Vorbi întâi, ca staroste, Gherlanul:  
— Așa și-așa... deoarece... și întrucât...  
eu cred că-mpielitatul nu ne-ar zvânta atât  
de i-am lega un zurgălău de gât.

Am auzi când vine la pândă căpcăunul  
și n-ar mai prinde unul...  
Mai leac ca zurgălăul, se-nțelege,  
nici nu era. Dar cine să i-l lege?  
— Eu nu!... — Nici eu!... — Doar n-oi fi prost!...  
Vorbiră mulți cu foc în glas,  
dar fără rost,  
căci a rămas  
tot cum a fost...



Am mai văzut eu sfaturi de stareți, de canonici,  
ținute fără noimă de vorbăreți habotnici.  
Ca sfetnici,  
mulți sunt vrednici.  
Dar câți,  
dintre atâți,  
pot să-și preschimbe-n faptă  
povața înțeleaptă?...